

Слободан Грубачић

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА ДОДЕЛУ НАГРАДЕ “ИСИДОРА СЕКУЛИЋ“

Награда “Исидора Секулић“ за 2006. годину припала је Зорану Живковићу за кратки роман *Мосѿ*. Одлуку је већином гласова донео жири чији су чланови Дубравка Поповић Срдановић, Милица Лилић, Милена Стојановић, Ратомир Рале Дамјановић и Слободан Грубачић.

Није лако тумачити дело једног аутора који о животу зна тако много да би могао да пише енциклопедије мртвих и живих, и који о уметности зна апсолутно све - толико да би се у својим књигама лако могао посветити натпојмовном усклађивању свесних и несвесних стања. Но, иако следи начело приповедања избрушено у претходним књигама, Живковић овде не нуди прозу самопосматрања и дубоких унутрашњих расветљења. Он је не смешта у астралне пределе, у просторе недоступне метафизичке реалности. Њему се, напротив, фантастика свакодневице показује као најјаче оружје у онеобичавању књижевне грађе. Штавише, у времену у коме се анегдота лако претвара у космички догађај, а космички догађај у анегдоту, фантастика се показала као елемент који свакодневну прозу догађаја са великим успехом преноси у поезију књижевности.

И у награђеном роману *Мосѿ* ово специфично начело није га напустило. Мотиви двојника, мантила, сусрета на мосту - присутни од Хофмана до Гогоља и од Хофманстала до Кафке - речито говоре о сувереном поигравању познатим и мање познатим мотивима светске књижевности, од којих је најснажнији анагнореза, антички мотив препознавања. Мајстор сажетости, аутор *Мосѿа* га користи готово према Аристотелу: по знацима, по сећању, на основу закључивања, ис-

правном или погрешном, свеједно. Привидна једноставност прикрива разбокореност једне савршене композиције у којој ликови непрекидно преиспитују своју људску суштину, живећи своје губитке као једини, неотуђиви посед.

Зоран Живковић је аутор којег би свака култура пожелела да има.

Санда Вулетић: *Слика*